

gælder Købstæderne, mener den højtærede Minister, at det er upraktisk, at fattige Forældre i Byerne skulde appellere fra Kommunalbestyrelserne til Indenrigsministeriet, og det giver jeg den højtærede Minister Ret i. Indenrigsministeriet staar for fjernt fra Forholdene ude i Købstadkommunerne, saa det vil have Vanskelighed ved at bedømme, hvorvidt en saadan Klage maatte være beføjet eller ej. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at vi jo i vor Lovgivning have en anden Myndighed, som det forekommer mig, man kan samle baade By og Land under, og som vi kunne betro Afgørelsen af dette Spørgsmaal, hvis det overhovedet er nødvendigt at appellere en saadan Afgørelse til en overordnet Myndighed. Kommunalbestyrelserne have jo nemlig ellers under Hensyn til Fattiglovgivningen og vor Lovgivning i det hele taget en rig Lejlighed til at bedømme Forholdene inden for deres Virkekreds og have ret let ved at skelne mellem, hvem der er fattige og hvem ikke. Men vil man søge en overordnet Myndighed til at føre Tilsyn med, at ingen fattige Folk skulde ske Uret i dette Forhold, vil jeg henstille til den højtærede Minister og dette Tings velvillige Overvejelse, om det da ikke var allernaturligst at henvise Afgørelsen af denne Art af Klager til Amtsskoleraadene, thi det er jo en Institution, vi kende, og den er jo netop sammensat saaledes, at den repræsenterer baade Land og By, thi Amtsskoleraadet bestaar jo som bekendt af Amtsrådet og af delegerede fra de i Amtsråds-kredsen værende Købstæder. Her er altsaa en Institution, som repræsenterer baade By og Land og, som det forekommer mig, her maa være særlig kaldede til at tage disse Afgørelser i deres Haand. Dersom vi følge Lovforslaget og tillade fattige Folk at appellere til Skoledirektionen, hvad vil det saa betyde? Det vil betyde, at man her giver Kommuneraadene Provsterne i Vold paa et Omraade, hvor man slet ikke skal have med Provsten at bestille. Skoledirektionen bestaar jo vel af Amtmanden samt Provsten i det vedkommende Provsti og et af Amtsskoleraadet valgt Medlem, men hvem er det, der i saadanne Tilfælde, hvis Skoledirektionen skal afgøre det, faar Afgørelsen? Det bliver Provsten, som kommer omkring i Kommunerne, og som har nemmest ved at gøre sig bekendt med Forholdene i Kommunerne. Men det er dog ret upraktisk, thi i hver Amtsråds-kreds have vi flere Skoledirektioner, vi kunne have 4—5 i hver Amtsråds-kreds, og lige saa mange

Skoledirektioner, lige saa mange forskellige Afgørelser kan man risikere, der vil blive truffet i dette Forhold. Jeg kan ikke skønne, at det vilde være rigtigt at give Provsterne, selv om det sker i Forbindelse med de øvrige Medlemmer af Skoledirektionerne, en saadan overordnet Myndighed over Kommunalbestyrelserne i et rent finansielt Anliggende. Jeg anbefaler derfor at forandre Skoledirektionen til Amtsskoleraadet, derved faar man vistnok den bedste Løsning paa dette Spørgsmaal.

I Lovforslagets § 5 er der en lille Ændring til Skolelovens § 21, som har interesseret mig. Det er en meget lille bitte Ændring, der blot gaar ud paa, at Ordet „godkendes“, som staar i Loven, skal ændres til „fastsættes“. Det har interesseret mig at se denne Ændring, for jeg ved ikke rettere, end at det høje Ministerium med stor Sikkerhed har fortolket Loven saaledes, at hvor der var Penge til Raadighed, der maatte ingen Kommunalbestyrelse nøjes med at fastsætte den højeste Begyndelsesløn for en Lærer til 900 Kr., men her skulde den, enten man ønskede det eller ej, op til 1,100 Kr. Dette Spørgsmaal har vakt ikke saa lidt Røre omkring i adskillige Kommuner, thi en Lægmand, der læser Skoleloven, faar ved 1ste, ved 2den og ved 3die Gennemlæsning stadig det Indtryk, at denne Forhøjelse af Begyndelseslønnen fra 900 til 1,100 Kr. kun kan ske, naar de vedkommende Kommunalbestyrelser indstille noget saadant. Men Ministeriet har tidligere henholdt sig til en Udtalelse, der findes i Rigsdagstidenden af den daværende ærede Ordfører for Skoleloven, som er identisk med den nuværende højtærede Kultusminister, og ved Hjælp af denne Udtalelse har man troet at kunne fortolke Loven, saaledes som man har fortolket den, og Kommunalbestyrelserne have jo ogsaa loyalt bøjet sig for Ministeriets Fortolkning. Det forekommer mig, at den her foreslaede Ordning viser, at Samvittigheden i Kultusministeriet ikke har været helt rolig, og at det er derfor, at man nu vil have dette Udtryk forandret, saaledes at „godkendes“ skal forandres til „fastsættes“. Naa, der sker ikke nogen Ulykke ved, at denne Ændring vedtages, men det har dog interesseret mig at se, at Ministeriet ikke har hvilet helt tryk i sin Fortolkning, thi det er ved Hjælp af en Fortolkning, at man har slaaget det fast. Man plejer ellers ikke at holde sig til Fortolkninger, og man plejer ikke i saadanne store Afgørelser at holde sig til, hvad just en Ordfører har sagt, men til, hvad der